

Arrest

nr. 118 991 van 17 februari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, en hun minderjarige kinderen X, X, X en X op 3 september 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 mei 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat P.-J. STAELENS en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.12.2011 werd ingediend door en op 15.01.2013 aangevuld door:

R., M. A. (R.R. (...))
geboren te (...) op (...)

en echtgenote:

R., R. (R.R. (...)) geboren te (...) op (...)

Wettelijke vertegenwoordigers van:

R., M., geboren op (...)
R., N., geboren op (...)
R., S., geboren op (...)
R., M. Y., geboren op (...)

nationaliteit: Afghanistan
adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, verwijzen betrokkenen naar de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest van 09 december 2009 en arrest 215.571 van 05 oktober 2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds 15 januari 2009 in België verblijven, blijk geven van een verhoogde onafhankelijkheid mede door het volgen van Nederlandse lessen (zie aanmeldingsformulieren, inschrijvingsbewijzen, deelcertificaten, certificaat, verklaringen van docenten), een inburgeringscontract ondertekenden en attesten van de cursus maatschappelijke oriëntatie voorleggen, goede relaties onderhouden met sociale overheidsinstanties, werkwillig zijn, vriendelijk zijn, behulpzaam zijn, gemotiveerd zijn, leergierig zijn, een welgemeende integratiewil betonen, sociaal zijn en getuigenverklaringen voorleggen verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980.

Betrokkenen dienden een asielaanvraag in op 16 januari 2009, deze aanvraag werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingen betwistingen op 22 november 2010. De duur van de procedure - namelijk 1 jaar 10 maanden en 6 dagen - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

De voormalige raadvrouw van betrokkenen stelt dat de huidige situatie in Afghanistan in acht genomen, het duidelijk is dat betrokkenen zich in een prangende humanitaire situatie bevinden aangezien een gedwongen terugkeer onmogelijk is daar dit immers een onmenselijke behandeling zou uitmaken en dus een schending zou inhouden van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en dit zeker gezien de aanwezigheid van kinderen.

Vooreerst haalt meester Riad een aantal algemene rapporten en artikels aan in verband met de situatie in Afghanistan (UNHCR Global Report 2009 - Afghanistan; Amnesty International "Ven/olg Taliban voor oorlogsmisdaden" dd. 10 augustus 2010; "Reisadvies Afghanistan 2010" FOD Buitenlandse Zaken). We merken in dit verband op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eraan herinnert dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in

een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. "In dit geval constateert de RW dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. " (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, 27 juli 2007, nr 1.018).

Vervolgens spitst meester Riad zich toe op de situatie van de jonge schoolgaande kinderen (zie schoolattesten) van verzoekers en dan in het bijzonder op die van de twee dochters van het gezin. Meester Riad haalt in dit verband het "Thematisch ambtsbericht schoolgaande kinderen (in het bijzonder meisjes) in Afghanistan" opgesteld door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken dd. 29 maart 2011 aan (zie: <http://www.rijtesoverheid.nl/documenten-en-publicaties/ambtsberichten/2011/03/23/afghaans-onderwijssysteem.html>). Hiernaast verwijst de raadvrouw naar het Afghaanse meisje Sahar Hbrahim Gel dat een verblijfsvergunning kreeg in Nederland alsook naar het in Nederland gevoerde beleid inzake Afghaanse meisjes. We maken hierbij volgende opmerkingen. Uit het recentste ambtsbericht in verband met Afghanistan opgesteld door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken (zie <http://www.rijksverheid.nl/documenten-en-publicaties/ambtsberichten/2012/07/05/afghanistan-2012-07-04.html>) blijkt dat in theorie zowel jongens als meisjes toegang hebben tot het onderwijs, zij het dat het in de praktijk voorkomt dat meisjes meer kans hebben van onderwijs verstoken te blijven. Echter worden in het verzoekschrift geen argumenten naar voren gebracht op grond waarvan geconcludeerd zou kunnen worden dat juist de dochters van betrokkenen moeilijk of geen toegang tot onderwijs zouden kunnen krijgen. Noch wordt beargumenteerd waarom de situatie van Sahar Hbrahim Gel vergelijkbaar zou zijn met die van de dochters van betrokkene of op welke manier de kinderen verwesterd zouden zijn. Het is dan weliswaar betreurenswaardig dat er voor meisjes in Afghanistan weinig mogelijkheden zouden bestaan om zich te ontplooien en dat Afghanistan het slechtste land ter wereld zou zijn voor kinderen volgens de directeur van UNICEF, maar dit levert op zichzelf geen schending op van artikel 3 van het EVRM.

Tenslotte stelt Meester Riad dat er rekening dient gehouden te worden met het profiel van R. R., zij zou zich intussen volledig aangepast hebben aan de westerse samenleving en zou een westerse levensstijl aangenomen hebben. Meester Riad haalt de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan" (zie: <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4a6477ef2.html>) aan alsook een vonnis van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waarin onder meer gesteld wordt dat vrouwen die zich niet conform de traditionele rollenpatronen gedragen in Afghanistan het risico lopen het slachtoffer van geweld te worden. In dit verband merken we op dat mevrouw R. R. ongeveer tot haar 27ste levensjaar in Afghanistan woonde, ze is aldaar geboren en opgegroeid. Zij heeft bij haar asielpcedure verklaard uit Afghanistan gevlucht te zijn omwille van problemen gelieerd aan de situatie van haar echtgenoot, nergens gaf zij aan in Afghanistan ernstige problemen te hebben gekend omwille van haar persoonlijke levensstijl. Uit bovenvermeld Algemeen Ambtsbericht Afghanistan dd juli 2012 blijkt dat Afghaanse vrouwen beperkt de mogelijkheid hebben om zich aan de heersende normen en opvattingen te onttrekken. In de grote steden zou het voor vrouwen mogelijk zijn een relatief modernere levensstijl te hebben, mits de familie hiermee instemt. Over het algemeen zou gelden dat vrouwen die terug keren naar Afghanistan geen problemen hoeven te verwachten Indien zij een netwerk hebben en zich (ten minste uiterlijk) conformeren aan de traditionele Afghaanse normen. Betrokkene is afkomstig uit Kaboel en uit het verzoekschrift blijken nergens bijzondere omstandigheden die erop wijzen dat betrokkene zich bij een tijdelijke terug keer niet opnieuw zou kunnen aanpassen aan de Afghaanse cultuur. Bovendien wordt aan betrokkenen gevraagd de aanvraag tot machtiging in te dienen via de reguliere weg, niet om zich opnieuw te vestigen in Afghanistan.

De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal slechts in buitengewone gevallen toepassing vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs waarom zij persoonlijk zouden getroffen worden terwijl het in casu enkel bij beweringen blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

De voormalige raadvrouw van betrokkene haalt de artikelen 2, 3 en 14 van het Europees Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (zie http://www.europarl.europa.eu/charter/pdf/text_nl.pdf) aan. Zonder specifiek op de inhoud van eik van die artikelen in te gaan, kunnen we stellen dat voor geen enkel artikel aangegeven wordt hoe onderhavige beslissing deze artikelen voor betrokkenen persoonlijk

zou schenden. De loutere vermelding van deze artikelen kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen niet voor overlast zorgen en geen gevaar betekenen voor de veiligheid en de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid op, stellende dat het beroep niet tijdig werd ingediend. Het verzoekschrift tot nietigverklaring is gericht tegen de beslissing van 8 mei 2013, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, en die beslissing werd de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 14 mei 2013, zodat het op 3 september ingediende beroep laattijdig is, zo stelt zij.

2.2. De Raad stelt vast dat de thans bestreden beslissing van 8 mei 2013 inderdaad reeds een eerste keer werd betekend aan verzoekers op 14 mei 2013. Ingevolge deze betekening hebben zij een vordering tot schorsing en een annulatieberoep ingesteld, bij verzoekschrift van 12 juni 2013, gekend bij de Raad onder het rolnummer 129.385.

2.3. Ter terechtzitting wijst de waarnemend voorzitter er de verzoekende partijen op dat het dezelfde bestreden beslissing betreft die in deze zaken werd aangevochten en vraagt de verzoekende partijen hierover standpunt in te nemen. De verzoekende partijen betogen dat de bestreden beslissing twee maal werd betekend waardoor er ook twee maal beroep werd aangetekend.

2.4. De vraag die zich stelt is of de tweede betekening van een administratieve akte een nieuwe beroepstermijn doet lopen.

Overeenkomstig artikel 39/57, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet verjaren de beroepen tot schorsing en nietigverklaring dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht. Het tweede lid van deze bepaling herleidt de termijn tot vijftien dagen in het geval de verzoeker werd vastgehouden op het ogenblik van betekening van de bestreden beslissing.

Om redenen van rechtszekerheid en efficiënt bestuur wordt aangenomen dat de termijnbepalingen voor het instellen van een beroep strikt moeten worden toegepast en dat het de rechter niet is toegestaan er uit welwillendheid van af te wijken.

De Raad stelt vast dat naar aanleiding van de eerste betekening op geen enkel ogenblik zou zijn gebleken dat de beslissing van 8 mei 2013 niet definitief zou zijn en de verzoekende partijen hebben dat evenmin zo begrepen, gelet op het op het op 12 juni 2013 ingediende beroep.

Uit de tweede betekening van de bestreden beslissing blijkt evenmin dat de eerste betekening van onwaarde zou zijn geweest en dat slechts met deze tweede kennisgeving de beroepstermijn zou beginnen te lopen.

Wat ook de reden ervoor is geweest dat de verwerende partij voor een tweede keer overging tot de betekening van de bestreden beslissing, deze tweede betekening vermag niet een nieuwe beroepstermijn ten voordele van de verzoekende partijen te genereren en de verzoekende partijen toe te staan om een tweede ontvankelijke vordering in te stellen niettegenstaande de initiële termijn daartoe reeds is verstreken (cfr. RvS 14 juni 2012, nr. 219.733, Fiers).

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring moeten dan ook, als onontvankelijk, worden verworpen.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad

voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS